

Publicerad 2023-08-18 17:38 av Spiken

Även denna text är baserad på en verklig händelse.

När en magisk nyårsafton förvandlades till sorg

Hej igen, det är Tobbe här. Jag hoppas att du mår bra när du läser detta och att du njuter av livet så mycket du kan. Jag tänkte dela med mig av ännu ett minne idag, om en nyårsafton som jag sent kommer att glömma.

Under slutet av åttiotalet träffade jag en tjej som jag blev förälskad i. Hon var vacker, snäll och helt underbar i mina ögon. Hon hade långt, böljande brunt hår som silkesmjukt rörde sig i vinden. Jag minns också hennes fantastiska blåa ögon, att titta in i dem var som att dränka sig i havet. Det var magiskt.

Hanna, som hon hette, var inte perfekt. Precis som alla människor hade hon sina brister. Hon hade många allergier, vilket tyvärr påverkade historien och ledde till ett dystert slut.

Tiden gick och vi flyttade ihop. Det var underbart att få dela livet med henne, och vi drömde om att ha barn tillsammans i framtiden. Vi drömde om så många saker, om jag ska vara ärlig.

Nu kommer berättelsen om en nyårsafton då vi planerade att fira med glädje och kärlek. Jag vaknade runt nio och du låg bredvid mig, naken och vacker. Jag älskade att bara ligga där och titta på dig och din kropp medan du sov så oskuldsfullt. Jag tänkte på hur lycklig du gjorde mig och hur mycket jag ville dela mitt liv med dig.

Efter att ha tittat på dig ett tag bestämde jag mig för att stiga upp och börja mina morgonrutiner. En kopp kaffe var ett måste, naturligtvis. Du ville alltid ha lite mjölk i ditt kaffe. Jag försökte vara romantisk och gjorde två mackor med smör, ost och gurka till oss.

Ditt leende lyste upp när du sträckte på dig där i sängen, nyvaken och med rufsigt hår. Ute var det snö, men vi eldade inne så att rummet kändes varmt och mysigt.

"Vad vill du göra idag, älskling?" frågade du mig. Jag minns det så tydligt. Vi hade pratat om att bara vara hemma och mysa hela dagen, äta god mat och fira det nya året bara vi två.

"Jag vill spendera min dag med dig, älskling," svarade jag och kysste dig. Du kysste tillbaka, och vi hade en mysig stund tillsammans.

Timmarna gick och det var dags att laga middag. Vi stod där tillsammans i köket och tillagade hasselbackspotatis med en saftig köttbit och bearnaisesås. Det var Hanna som hade valt rätten. Maten smakade fantastiskt, minns jag.

Vi satt vid bordet och jag tittade ut genom köksfönstret, mot TV-masten och farfars lilla röda stuga vid dammen. Det var vackert här i skogen, med den vita snön som tyngde ner träden. Jag satt där och tänkte för mig själv.

Vi hjälptes åt att plocka undan maten och städa upp efter oss. Jag kunde inte låta bli att ge dig några snabba klappar på baken, den såg så mjuk ut. När allt var klart bestämde vi oss för att ta en promenad.

Klockan var runt elva nu. Det hade varit en bra dag, tyckte jag, och vi båda såg fram emot att fira det nya året snart. Vi dukade fram några godbitar som vi hade köpt speciellt för denna stund. Du öppnade en påse nötter, fast du sa att du var allergisk, men jag tänkte inte mer på det. Jag litade på dig.

Vi satte oss framför TV:n, allt var uppdukat på bordet framför oss. Jag började ta några av godsakerna och du gjorde detsamma. Du tog några nötter och tuggade på dem. Ingen av oss visste vad som skulle hända.

Plötsligt gick du in på toaletten och jag reagerade inte så mycket på det. Men sedan hörde jag hur du kämpade med att andas därinne, flåsade och verkade ha svårt att få luft. Jag gick in för att kolla till dig och möttes av din panikfyllda blick, dina läppar var blåaktiga. Jag såg hur din kropp kämpade för syre.

Min värld raserades där och då. Jag handlade snabbt och ringde 112, förklarade vad som hade hänt och försökte hålla paniken i schack. Jag sa till mig själv att jag måste vara stark och lugn. Det enda jag kunde göra var att gå in till dig, hålla om dig och försöka lugna dig.

Tiden fram till att ambulansen kom var de längsta och värsta minuterna i mitt liv. Jag kände mig så hjälplös, så svag. Du låg i min famn, och jag kunde känna hur du med knapp nöd fick i dig luft. Jag kände dina tårar mot min hud och jag pratade med dig, försökte övertyga oss båda om att det skulle bli bra. Allt du kunde göra var att sitta där och kämpa för att andas.

Personalen kom springandes, de var snabba med att få upp dig på en bår och in i ambulansen. Jag fick åka med, och vi åkte så snabbt det bara gick på den snöiga vägen. Jag kände en viss lättnad, det var skönt att personalen var där och kunde hjälpa oss.

Vi kom till sjukhuset och allt gick snabbt. Personalen bad mig vänta medan de tog hand om dig. Den tiden jag fick vänta kändes som en evighet, även om det förmodligen bara var högst tio minuter. Sedan kom en av personalen fram till mig med en sorgsen min.

Min kropp vreds och vändes, det kändes som att jag skulle kräkas och bara kollapsa. Jag fick svaret att hon tyvärr hade gått bort. Just då ville jag också bara dö. Hur kunde en bra dag förvandlas så snabbt, tänkte jag. Efter att ha samlat mig lite på några minuter, samtidigt som jag spillde massor av tårar, fick jag ringa samtalet. Samtalet till hennes föräldrar, samtalet som också skulle förstöra deras nyår.

Har du någonsin funderat över hur snabbt saker kan förändras? Hur snabbt något kan hända? Försök att inte göra det, det kommer bara göra dig mörkrädd och lämna ärr för livet. Men en sak är säker, hur tragiskt det än blir, så fortsätter livet ändå.

Kram, Tobbe.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Spiken med Poeter.se id #62057 innehar upphovsrätten